

D.E. STEVENSON I EL LLIBRE DE LA SENYORETA BUNCLE

Els anglesos ho fan molt això de posar inicials... en el cas de la nostra autora suposo que li va servir per amagar el seu gènere que li posava força dificultats a l'hora de publicar. Encara més, m'imagino, essent la cosina del famós Stevenson de *L'illa del tresor*.

La qüestió és que Dorothy Emily Stevenson va crear un personatge que de seguida se'ns fa simpàtic i que a mi em sembla que té molt d'alter ego de l'autora. La senyoreta Buncle és una anglesa que viu en un petit poble, un personatge anodí a qui ningú té en massa consideració. Després de força temps fent equilibris econòmics amb les escasses rendes que rep, decideix que ha de fer alguna cosa per sortir-se'n: o criar gallines o escriure una novel·la. La seva assistenta, fidel al cent per cent, li diu que això de criar gallines no ho veu gens clar, així que la senyoreta Buncle agafa la ploma i el paper. No té gens d'imaginació, per tant la solució és descriure allò i aquells que veu cada dia: la gent del seu poble. Quan ho envia a l'editor i aquest valora la possible publicació de la novel·la ja detecta que l'estil literari pertany a una persona o molt innocent o molt múrria.

L'entrevista que mantindrà amb l'autora li confirma una innocència que ell ajuda a preservar comportant-se com tot un gentleman i procurant per l'interès de la novella literata. La novel·la té un èxit espaterrant però causa una profunda commoció al poble on els veïns es van trobant rere els pseudònims sense cap dificultat. La reacció és diversa: alguns en fan cas omís, altres opten per buscar recursos legals per denunciar l'escriptora i uns pocs s'hi diverteixen. El més interessant de tot és que en la majoria de casos, la novel·la activa processos de millora a cada casa, desencalla situacions: el que no s'atrevia a declarar-se, ho fa; el que maltractava la dona, deixa de fer-ho avergonyit del mirall que la novel·la li torna; arriba el viatge a terres llunyanes que sempre es posposava... En definitiva, la senyoreta Buncle, sense buscar-ho, regala un retrat despullat a persones que havien renunciat a la passió i que estaven emmanillades a les convencions socials.

Encara que el final de la novel·la és segurament massa rosa, el llibre fa passar una molt bona estona i tracta alguns temes ben dignes de debat amb el detallisme exquisit de les descripcions britàniques: com podem menysprear persones grises que són al nostre costat i que tenen realment una vàlua enorme; com podem malbaratar-nos la vida per dignitats socials que creiem que hem d'atènyer; les dificultats d'una dona per ser autònoma al segle XIX... En definitiva, us recomanem la lectura d'aquesta novel·la que, a més, té dues continuacions al mercat.

Bona lectura!

Muntsa Farré